

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 165/04-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. Evy Masárovej, bytom R. T., zastúpenej advokátom JUDr. P. B., Advokátska kancelária, Ž., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. P 178/93 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. P 178/93 p o r u š i l základné právo Ing. Evy Masárovej, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ing. Eve Masárovej p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ing. Eve Masárovej p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 14 020 Sk (slovom štrnásťtisíc'dvadsať slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. P. B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 23. septembra 2004 č. k. I. ÚS 165/04-8 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Evy Masárovej, bytom R. T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. B., Ž., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. P 178/93.

V sťažnosti sťažovateľka uviedla, že 5. októbra 1998 podala na okresnom súde návrh na zvýšenie výživného pre svoju maloletú dcéru E. Podľa tvrdenia sťažovateľky pôvodné výživné bolo určené rozsudkom z 2. augusta 1996 a o jej návrhu do dňa podania sťažnosti na ústavný súd nebolo doteraz rozhodnuté. Sťažnosti na prieťahy v konaní adresované predsedovi okresného súdu a aj predsedovi Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) nevedli k náprave.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, prikázal okresnému súdu vo veci konať a priznal jej finančné zadostučinenie „*v sume 100 000 Sk*“ a náhradu trov konania.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, vyjadrením sp. zn. Spr 3534/04 z 20. októbra 2004 a sťažovateľka prostredníctvom stanoviska svojho právneho zástupcu k uvedenému vyjadreniu okresného súdu podaním z 12. novembra 2004.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich

stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. P 178/93.

Dňa 20. októbra 1998 (nie 5. októbra 1998, ako je uvedené v sťažnosti) podala sťažovateľka okresnému súdu návrh na zvýšenie výživného pre svoju maloletú dcéru E. narodenú 28. júna 1989 proti odporcovi M. B. z B. B..

Po ustanovení opatrovníka pre maloletú (9. novembra 1998) a zisťovaní príjmov rodičov maloletej bolo na 20. november 1998 nariadené pojednávanie, ktoré sa pre neprítomnosť odporcu odročilo na neurčito.

Dňa 16. decembra 1998 okresný súd požiadal Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „dožiadany súd“) o vypočutie odporcu k návrhu. Dožiadany súd 3. marca 1999 oznámil, že odporca predvolanie na výsluch neprevzal.

V dňoch 3. mája 1999, 3. júna 1999 a 7. júla 1999 okresný súd urgoval na dožiadanom súde o predloženie informácie.

Dožiadany súd 19. júla 1999 oznámil, že odporca predvolanie na výsluch stanovený na 17. február 1999 neprevzal, na 24. marec 1999 prevzal, no neprišiel, na 9. apríl 1999 predvolanie s upozornením na možnosť pokuty neprevzal. Na ďalší výsluch stanovený na

25. august 1999 dožiadaný súd požiadal príslušné obvodné oddelenie Policajného zboru (ďalej len „obvodné oddelenie“) o jeho predvedenie.

Dožiadaný súd 20. septembra 1999 vrátil súdny spis a podal informáciu o výsluchu odporcu vykonanom 8. septembra 1999 (sp. zn. Cd 451/98). Odporca s návrhom nesúhlasil, lebo doterajšie výživné považuje za primerané, je ženatý a má vyživovaciu povinnosť k dieťaťu z terajšieho manželstva, aktívne už nepodniká, žije z úspor a čaká na výsledok prijímacieho konkurzu na funkciu vo firme pôsobiacej v zahraničí. Súhlasil, aby sa pojednávanie konalo bez jeho prítomnosti.

Okresný súd 3. januára 2000 vytýčil termín pojednávania na 25. január 2000 (odporca zásielku neprevzal). Na tomto pojednávaní konanom za prítomnosti sťažovateľky a kolízneho opatrovníka bola oboznámená výpoveď odporcu pred dožiadaným súdom. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Podľa úradného záznamu na č. l. 104 bol zákonný sudca (Mgr. L. H.) od 26. januára 2000 do 24. marca 2000 práceneschopný.

Okresný súd 29. mája 2000 zisťoval na Dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, evidencii vozidiel (ďalej len „dopravný inšpektorát“), aké motorové vozidlá užíva odporca, jeho adresu na Centrálnej evidencii pobytu obyvateľstva Slovenskej republiky v Banskej Bystrici (ďalej len „CEPO“) a na Daňovom úrade v Banskej Bystrici podnikateľské aktivity odporcu za posledných päť rokov. Sťažovateľku vyzval na predloženie písomných dokladov ohľadom jej tvrdení na pojednávaní.

Dňa 6. júna 2000 oznámila CEPO adresu odporcu v Banskej Bystrici, Daňový úrad v Banskej Bystrici oznámil, že odporcovi zasiela korešpondenciu na štyri adresy, dopravný inšpektorát 9. júna 2000 oznámil, že odporca je užívateľom osobných automobilov Škoda 100 a Ford Scorpio 2,9i.

Okresný súd 4. októbra 2002 opätovne požiadal dožiadaný súd o vykonanie výsluchu odporcu a súčasne požiadal o podanie informácie Daňový úrad v Žiline a Daňový úrad v Banskej Bystrici, Národný úrad práce – Okresný úrad práce v Banskej Bystrici (ďalej len „úrad práce“) a Okresný úrad v Banskej Bystrici, odbor sociálnych vecí (ďalej len „odbor sociálnych vecí“). Sťažovateľku vyzval na oznámenie adries jej zamestnávateľov od 1. januára 1989, výšky jej príjmov a sumy, ktorú doteraz odporca plnil na výživnom.

Odbor sociálnych vecí (21. októbra 2002), úrad práce (22. októbra 2002), Daňový úrad v Žiline (25. októbra 2002) oznámili, že odporca nie je u nich evidovaný. Daňový úrad v Banskej Bystrici (19. decembra 2002) oznámil, že odporca je u nich registrovaný, no k 12. decembru 2002 nepodal daňové priznanie.

Podľa úradného záznamu bol 21. októbra 2002 návrh sťažovateľky z 15. októbra 2002 na zvýšenie výživného na 5 000 Sk mesačne (sp. zn. 21 P 46/2002) pripojený k spisu sp. zn. P 178/93.

Dožiadaný súd 4. decembra 2002 zaslal súdny spis spolu so zápisom o výsluchu odporcu z toho istého dňa (súd mal problémy s doručením predvolaní, zisťoval adresu odporcu a predvolanie mu doručil až prostredníctvom obvodného oddelenia). Odporca pracuje ako riaditeľ bratislavskej firmy, jej pobočky v zahraničí. Uviedol, že od júla 2002 platí dobrovoľne sťažovateľke 2 000 Sk mesačne ako výživné na maloletú.

Sťažovateľka 24. februára 2003 odpovedala na výzvu okresného súdu zo 4. októbra 2002 (výzva jej bola po predchádzajúcom vrátení doručená až 23. januára 2003).

Okresný súd 18. júna 2003 doručil krajskému súdu súdny spis na rozhodnutie o sťažovateľkinej námietke zaujatosti. Dňa 6. augusta 2003 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. Nc 33/03-151 o nevyhlásení zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania vecí sp. zn. P 178/03.

Okresný súd 21. októbra 2003 predvolal účastníkov na pojednávanie stanovené na 4. december 2003 a súčasne im doručil uznesenie krajského súdu o nevyhovení námietke zaujatosti. Požiadal tiež o podanie informácie bývalých zamestnávateľov sťažovateľky (o jej príjmoch), úrad práce a Obvodný úrad, odbor sociálnych vecí v Rajci. Taktiež vyzval zamestnávateľa odporcu o oznámení výšky jeho príjmu a o vykonávaných zrážkach zo mzdy.

Úrad práce (31. októbra 2003), odbor sociálnych vecí (12. novembra 2003) a posledný zamestnávateľ sťažovateľky (2. decembra 2003) predložili požadované informácie. Dňa 14. novembra 2004 bola poštou vrátená zásielka pre odporcu a 19. novembra 2003 pre jeho zamestnávateľa ako nedoručená.

Okresný súd 23. januára 2004 vyzval pod hrozbou pokuty odporcu, aby predložil adresu jeho zamestnávateľa. Zásielka bola 10. marca 2004 vrátená poštou, lebo ju odporca neprevzal v odbernej lehote.

Vo februári 2003 zisťoval okresný súd adresu odporcovho zamestnávateľa – firmy MILENIUM, a. s., Bratislava a neúspešne na zistenú adresu zaslal výzvu pre odporcu.

Pošta 15. apríla 2004 opätovne vrátila (pre neprevzatie v odbernej lehote) výzvu okresného súdu odporcovi.

Okresný súd 8. júla 2004 požiadal úrad práce o informáciu o sťažovateľkiných zamestnávateľoch, resp. o jej poskytovaných sociálnych dávkach (odpoveď doručená 23. júla 2004, resp. 3. augusta 2004, sťažovateľka je už zamestnaná).

Okresný súd 12. júla 2004 predvolal účastníkov na pojednávanie stanovené na 9. september 2004 (predvolanie bolo doručené sťažovateľke 14. júla 2004 a odporcovi 11. augusta 2004).

Okresný súd 3. augusta 2004 zisťoval výšku príjmov od nového zamestnávateľa sťažovateľky (odpoveď doručená okresnému súdu 3. septembra 2004).

Na pojednávaní konanom 9. septembra 2004 bola vypočutá sťažovateľka (odporca nebol prítomný). Okresný súd rozsudkom č. k. P 178/93-190 vyhovel návrhu (od 1. septembra 1997 zvýšil výživné pre maloletú E. na 3 000 Sk, od 1. septembra 1999 na 5 000 Sk a od 1. septembra 2004 na 6 000 Sk mesačne a povolil odporcovi splácať dlžné výživné v mesačných splátkach). Zákonnému sudcovi bola predĺžená lehota na vypracovanie rozsudku do 18. októbra 2004. V uvedený deň bol rozsudok expedovaný účastníkom konania.

Dňa 10. septembra 2004 odporca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní (pracovné povinnosti) a žiadal predložiť žalobu (návrh) s prílohami, aby sa mohol k nej vyjadriť.

Z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil

- z odpovede predsedu okresného súdu z 19. apríla 2001 (Spr. 2447/01) na sťažovateľkine sťažnosti na prierahy, že „... vec je komplikovaná tým, že otec neposkytuje informácie... Úrady neposkytujú údaje úplné a na čas. Často ich treba urgovať. ...dožiadanému súdu v Banskej Bystrici sa až na štvrtý krát podarilo vypočúť otca. Spis bol v B. Bystrici od 30. 12. 1998 do 20. 9. 1999“.
- z odpovede predsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 10031/03 zo 7. mája 2003 na sťažovateľkinu „Žiadosť...“, že „...Po prešetrení všetkých okolností týkajúcich sa

Vášho podania bolo zistené, že postup súdu prvého stupňa nebol v jednotlivých štádiách náležite dôsledný a nesmeroval plynulo k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania na súd obrátil.“ (...)

- z odpovede predsedu okresného súdu zo 17. júla 2002 sp. zn. Spr. 2114/02 na sťažovateľkinu sťažnosť, že *...„Po zmene systému práce na našom súde... zabezpečia prednostne všetky podklady pre rozhodnutie. (...) Som presvedčený, že aj do budúcnosti to zmení stav vybavovania agendy maloletých detí“.*

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

2. Predseda okresného súdu vo svojom uvedenom vyjadrení k opodstatnenosti sťažnosti uviedol: *„K námietke prietahov sa meritórne nevyjadrujeme. Akceptovať budeme rozhodnutia súdu.“ (...)*

Právny zástupca v stanovisku k predmetnému vyjadreniu uviedol: *«Okresný súd v Žiline „je spokojný“, že sa mu podarilo od podania návrhu 22. 10. 1998 rozhodnúť 9. 9. 2004. Konajúci sudca zaujal ľahostajný postoj a nevedí mu, že vec na súde, ktorá mu bola pridelená sa rozhodla po 6 rokoch.»*

3. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľku (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. P 178/93, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

3.1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že posudzovaná vec nie je sporom, ktorej právna zložitosť by negatívne vplývala na doterajšiu dĺžku konania. Problémy s doručovaním písomnosti odporcovi (spojené so zisťovaním jeho adresy) spôsobili síce určitú faktickú zložitosť veci, ktorá však v dôsledku postupu

okresného súdu v konaní (nepoužitie sankčných možností, resp. doručovanie písomností za spoluúčasti orgánov polície hneď po vzniku prvých problémov s odporcom) nebola výlučnou okolnosťou vplývajúcou na existujúce značné predĺženie celkovej doby konania.

3.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria (správania sťažovateľky v preskúmvanej veci) ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Sťažovateľka sa o priebeh konania zaujímala (účast' na pojednávaniach, viacnásobné nahliadnutia do súdneho spisu, urgovanie pokračovania v konaní, sťažnosť na prieťahy v konaní) a promptne reagovala na výzvy okresného súdu na predloženie požadovaných písomných dôkazných materiálov.

3.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol

- od 29. mája 2000 (dopyt na dopravný inšpektorát) do 4. októbra 2002 (opätovné dožiadanie Okresného súdu Banská Bystrica), t. j. v trvaní vyše 28 mesiacov,
- od 4. decembra 2002 (spis vrátený z dožiadaného súdu) do 18. júna 2003 (doručenie súdneho spisu krajskému súdu na rozhodnutie o návrhu predpojatosti), t. j. v trvaní vyše 6 mesiacov,

bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný (resp. nevykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej), teda vyše 34 mesiacov neboli vykonané vo veci úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré vo vzťahu k celkovej dĺžke konania (od nápadu veci do rozhodnutia v merite veci trvajúceho vyše päť rokov a 10 mesiacov) značnou mierou prispeli k celkovej neúmerne dlhej dĺžke konania v posudzovanej veci.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na to, že 9. septembra 2004 okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. P 178/93-190, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľka žiadala priznať za porušenie ňou označeného základného práva finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk. Keďže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadosťučiním pre sťažovateľku, ústavný súd uznal za dôvodné priznať jej finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä s prihliadnutím na predmet súdneho sporu – rozhodovanie o výživnom, považuje za primerané vo výške 50 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 20. augusta 2004 a vyjadrenie z 12. novembra 2004. Odmena určená podľa § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky) 13 602 Sk vo

výške 1/3 predstavuje 4 534 Sk za jeden úkon. Celkové trovy za tri úkony teda predstavujú 13 602 Sk, po zaokrúhlení (§ 25 vyhlášky) 13 610 Sk a spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (136 Sk v zmysle § 19 ods. 3 vyhlášky) sumu 14 020 Sk. Z týchto dôvodov ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2004